

vet breder sig mere og mere i Befolkningen, og hvorfor? Er det underligt? Forleden Dag gik der et Tog gennem Paris' Gader. Man fejrede Fæst for Vaabenstilstanden, og saa fandt Invaliderne paa, at det vilde de ogsaa med til, og der marcherede da et stort Tog gennem Paris' Gader af skadskudte Mennesker fra den store Krig. Først kom de, der ingen Ansigter havde, saa kom de blinde, saa kom de, der manglede Arme eller Ben, og til sidst kom de, der slet ingen Lemmer havde. Deres fattige Dragter var kun dækket af Krigsmedailler, for andet havde de ikke at dække deres Elendighed med; andet havde man neppe givet dem. Saadant et Tog kan jo i mange Lande drage gennem Byerne og demonstrere deres Elendighed og Krigens Elendighed og Krigens Rædsler, for hvem der vil se paa det, og for hvem der gider lukke sine Øjne op. Er det underligt, at Afrustningstanken, Fredstanken breder sig mere og mere netop i Befolkningens brede Lag? For hvem er det, Krigens og dens Rædsler gaar ud over? Er det de Herrer paa Toppen? Nej — jeg havde nær sagt et slemt Ord —, de hytter sig nok! Nej, dem, det gaar ud over, er alle dem fra Dybet, det er de fattige, det er Smaafolkene, Arbejdere i By og paa Land, det er dem, der skal lægge Lemmer til ved Fronten, og det er dem, der kommer til at figurere i Invalidetog, naar de fremviser deres Elendighed for det Land, som de stod og faldt med Ære for, men heller ikke fik andet end Æren for. Og vi har jo herhjemme i vort eget Land ogsaa haft et saadant sørgeligt Tog. Vi, der er gamle nok, kan huske nogle af dem; vi husker Invaliderne med Lirekassen; for mere fik de heller ikke, fordi de stod og stred for Fædrelandet. Og naar man har haft Lejlighed til at se det sultne Tyskland og dets ulykkelige Børn, som andre Lande har maattet give Mad, naar man har set deres Hjem ødelagt af Sygdom og Hunger, ja, kan man saa andre sig over, at Fredstanken og Afrustningstanken breder sig netop i Folkets store Lag? Jo, det kan de Herrer af Venstre og i Konservatismen være overbeviste om, at derude gæder Hadet, og derude bliver der Tilslutning til vort Afrustningsforslag, den Dag man vover at lade det komme ud til Afstemning. Men tvivler man for øvrigt om, hvorvidt der er Stemning derfor, saa kan man jo lade det komme til en Prøve. Vi er ikke uvillige dertil, den højtærede Forsvarsminister har jo allerede sagt det; vi er eventuelt villige til at lade disse Forslags Gyldighed afhænge af en Folkeafstemning. Og jeg ved jo godt, at

denne Tanke ikke en Gang er fremmed for de Konservative. Et æret Medlem, vistnok det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, har jo sagt noget ligende i Odense, at han gerne vilde støtte Tanken om en Folkeafstemning, ganske vist ud fra den modsatte Forudsætning af min, idet det ærede Medlem ansaa det for lige saa sikkert, at dette Forslag vilde blive forkastet, som jeg tror paa, at der vilde blive Flertal for det. Men man kan jo lade det komme til en Prøve; og er det ikke Folkets Villie, at disse Forslag skal vedtages, bliver de det naturligvis heller ikke.

Jeg antager jo ogsaa, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mere sætter sin Lid til Landstinget, for i dette høje Ting er der neppe noget Haab. Men skulde Landstinget forkaste Afrustningsforslaget, og vil Venstre og de Konservative benytte sig af dette Rudiment, som Landstinget er, til at hindre Udførelsen af Folkeflertallets Villie, maa de Herrer være forberedte paa, at de bliver stillet for Vælgernes Domstol, og saa maa de tage Dommen, som den kommer; jeg tvivler ikke paa dens Udfald. Afrustningsforslaget er ikke et demagogisk Agitationsforslag; det er et ærligt ment Forslag, det første Skridt til Fredens Indtog mellem Folkene ud fra et lige saa ærligt Had mod Stridighedens Afgørelse ved Vaaben; thi forbandet være Krigens og alt dens Væsen! Og Skam faa den, der virker med til dens Fortsættelse eller undlader at virke med til dens Afskaffelse! (Bifald fra Tilhørerpladsen).

Formanden: Tilhørerne maa ikke give Bifald eller Mishag til Kende.

Brorsen: Forsvarssagen har baade en udenrigspolitisk og en indenrigspolitisk Side og er i det hele et vigtigt Spørgsmaal, saa man forstaar, at man stadig ser et saadant Spørgsmaal behandlet i Landenes Folkerepræsentationer, Landenes Rigsdage. Men jeg tvivler om, at der er nogen Rigsdag, nogen Folkerepræsentation, hvor man saa tidt, ja, man kan sige saa ustandselig behandler Forsvarssagen som her i den danske Rigsdag. Strid og Kamp har der været, naar vi gaar tilbage i Tiden, og nogen stor Sandsynlighed er der neppe for, at vi kan enes om den i Fredelighed paa et saadant Grundlag som det, der her foreligger fra den nuværende Regerings Side.

Jeg skal ikke gøre ret mange historiske Bemærkninger, og jeg skal ikke gaa langt tilbage til Fortiden; men der er dog et Par enkelte Ting, som jeg nødes til at